

Ustanoviteljica in izdajateljica
Društvo katoliških pedagogov Slovenije in
Družba Jezusova

Svet revije

mag. Miran Žvanut
mag. Milan Bizant
Barbara Cergolj
Jože Mlakar
Marjan Peneš
dr. Andrej Perko
Marjeta Pisk
mag. Janez Poljanšek
Marija Šušteršič
Marija Žabjek

Odgovorni urednik

dr. Silvo Šinkovec

Uredniški odbor

Erika Ašič
dr. Janez Gabrijelčič
dr. Dejan Hozjan
dr. Jana Kalin
dr. Vanja Kiswardaj
mag. Marijana Kolenko
dr. Nives Ličen
prof. Bernarda Mal
dr. Anton Meden

Naslov uredništva

Vzgoja, Rožna ulica 2, 1000 Ljubljana
01/43-83-983
urednistvo@revija-vzgoja.si
info@revija-vzgoja.si
silvo.sinkovec@rkc.si
http://www.revija-vzgoja.si

ID za DDV

SI64231160

Transakcijski račun

SI56 6100 0000 9750 496
odprt pri Delavski hranilnici d.d.

Oblikovanje in prelom

Tiskarna Oman, Kranj

Tisk

Belin

Lektoriranje

Barbara Rodošek

Revija *Vzgoja* izhaja štirikrat letno. Cena izvoda v letu 2023 je 6,60 €. Naročnina za naročnike v Sloveniji je 26 € (tujina 36 €).

DDV in poština sta vštetata v ceno.

Odpoved naročnine sprejemamo samo pisno za naslednje obračunsko obdobje. Navodila za pisanje prispevkov lahko dobite na uredništvu ali na spletni strani.

Prispevkov ne honoriram.

Če naročniki svojega izvoda ne prejmete na dom, prosimo, da nas o tem obvestite.

Natisnjenih 1200 izvodov.

ISSN: 1580-0482

Revijo sofinancira Javna agencija za raziskovalno dejavnost RS.

Solidarnost

■ **Silvo Šinkovec**, D. J., dr. ped. znanosti, psiholog, defektolog in teolog, je predavatelj, terapevt, voditelj več seminarjev, šol za starše in duhovnih vaj, urednik revije *Vzgoja*, duhovni asistent DKPS in direktor *Inštituta Franca Pedička*.

Preizkušnja človeka spremeni. Včasih se pasivno preda, drugič se močno bori. Večja kot je preizkušnja, večjo moč dobi. Ne ve, od kod. Kar močan postane. Vztraja. Ve, kaj je prav. Ve, za kaj se spleča truditi. Bori se. Ne odneha. Vztraja. Kljub razdejanju. Kljub temu, da mu je vse vzeto.

Avgusta smo videli, kako človek v trenutku vse izgubi. Neurje, poplave, plazovi, toča, blato. Drevesa, ki plavajo kot zobotrepci na vodi. Mulj, ki je preplaval cela nadstropja hiš. Blatna reka, ki je preplavila vas, ulico. In kriki ljudi: Vse, kar sem zgradil v življenju, je v nekaj urah potopljeno. Hiša se je zrušila, z vsem, kar smo imeli. Delavnica, ki sem jo dolgo gradil z marljivim delom, je uničena. Glasni kriki in kriki v srcu. Tako je ob poplavi, požaru, potresu, prometni nesreči, bančnem zlomu, izgubi službe, hudi diagnozi. Preplavijo nas žalost, groza, strah, jeza, obup. Toda prebudi se tudi pogum. In upanje.

Rdeča kapica je šla na obisk k bolni babici. Starejšim je treba pomagati, ne jih pustiti same. Otrok se uči medgeneracijskega sožitja. Otroci smo se ob pravljičah učili, kaj je solidarnost, kaj pomeni pomagati. Učili smo se, da otrok odstopi sedež starejšemu na avtobusu. Starejši, bolni, invalidni ... imajo prednost. Učili smo se iz zgodb. Učila nas je mama, učile so nas učiteljice. Pri verouku smo poslušali biblične zgodbe. Stoletja in tisočletja stara besedila govorijo o istih vprašanih. Kot prostovoljci smo obiskovali bolne in osamljene v župniji. Učili smo se sredi življenja. Človek se mora učiti solidarnosti, da preživi. Človek je bitje sodelovanja. Samo če zna sodelovati, lahko preživi. In če se tega ne nauči, bo slej ko prej obstal, se zagodzil v smrdečem blatu egoizma in v njem zgnil, je zapisal neki novinar.

Skozi zgodovino se kulise življenja spreminjajo, temeljna vprašanja pa ostajajo ista. Videti človeka v stiski in mu pomagati – to je vzgojni cilj generacij vsega človeštva. Je pa res, da tu in tam nekateri mislijo, da je

solidarnost zapravljanje, nepotreben napor, prikrajšanost za lastno udobje, zato se ne spleča. V zadnjih desetletjih smo se navadili, da moramo najprej poskrbeti zase. To drži. Če ne poskrbimo za svoje zdravje in kondicijo, za svojo splečo in hrano, za svoj počitek in svojo duhovno kondicijo, ne bo nihče poskrbel za nas. Je pa tudi res, da ko skrbimo za svoje sosede, prijatelje, sodelavce, sorodnike, skrbimo sami zase. Gradimo 'svojo vas'. Le če sodelujemo, moremo preživeti, moremo imeti kakovostno življenje.

Avgustovsko razdejanje nas je pretreslo. Iz globine naše kulture pa je izzbavilo najbolj plemenita dejanja. Velikodušnost mnogih, ki so takoj priskočili na pomoč in dali svoj čas, svoje roke in stvari. Dali so srce za ljudi v stiski. Zaživela je vas, v kateri se vsi poznamo in si vsi pomagamo. Stiska nas je povežala. Vsak je dodal svoj delček k odpravljanju posledic. Sporočila starih zgodb so globoko zapisana v srca ljudi in oživijo, ko je potrebno. To daje upanje, pogum in moč. V srcu živi kultura vasi: solidarnost in spoštovanje ter občutek, da smo vsi povezani in vsak potreben.

V tem času mi je nekdo rekel, naj pomagam na način, ki je meni lasten, na duhovniški način. Duhovnik je poklican, da skrbi za svetost. Da blagoslavlja kraje in prostore ter moli za ljudi. Da pred nevarnostjo spomni, da ljudje sami blagoslavlajo in molijo. Da računajo na pomoč od zgoraj. Zdelo se je, da razdejanje, ki je besnelo po deželi, ni samo moč narave, ampak zlohota razdiralna moč. Proti taki sili je potrebna dodatna pomoč. Duhovnik ve, da imajo vse stvari duhovno podstat, zato je potrebna svetost, da se zlo umakne. Vsi potrebujemo duhovno zaščito. Psalmisti ponavljajo: Ti si naš ščit, naša obramba, naše pribežališče. Naš varuh, naše zavetje. Naj po vaseh in mestih raste svetost, da nas bo varovala v prihodnosti. Zaupajmo v nevidno dobro roko. Naj tečeta molitev in blagoslavljanje. O učinkih teh imam veliko izkušenj, tudi v tem avgustu.